

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 23.

Stá™eda, 21 Á™Á-jen 2020

Musela jsem mu pÁ™ipomenout, Á¾e klÁ-Á v pÁ-sku ztratil on a jÁj teda pÁ™emÁ½Á;lÁ-m, jestli s takovÁ½m nezodpovÁdnÁlovÁkem mÁjm vÁbec pokračovat v cestÁ. No, ale pro tentokrÁit mu to patrnÁ odpustÁ-m. Alain se zeptal, jestli to odpuÁitÁnÁ- je opravdu nutnÁ. Zamyslela jsem se a odpovÁdÁla, Á¾e ano, protoÁ¾e odmÁ-tÁjm odsud jet stopem nebo navelbloudu. ProstÁ - pÁ™es vÁjechny ty problÁomy jsme mÁli vÁjichni vÁ½bornou nÁjladu, i kdyÁ¾ nÁjm bylo jasnÁ, Á¾e c pÁjdeme spÁit o hladu.

NaÁjla jsem v autÁ pÁir ÁokolÁid a Marius pÁ™idal nÁjakÁ suÁjenky. Vody bylo naÁitÁstÁ- dost, naÁepovali jsme u veÁ™ejnÁ studny v Haddej. PoctivÁ jsme se rozdÁlili o hubenou veÁ™Á™i a Alain nÁjm sdÁlil, Á¾e zaÁ-Á-nÁj touÁ¾it po kuskusu v hotelu SidÁ- Driss.

Na obloze se tÁ™pytily hvÁzdy a mne napadlo, Á¾e jsem jich nikdy nevidÁla tolik jako v pouÁiti. Bylo troÁjku sloÁ¾itÁjÁjÁ-rozdÁlat oheÁ, protoÁ¾e tam bylo mÁjlo dÁ™evin, ale nakonec se nÁjm to povedlo. JeÁitÁ jsme ve svitu ohnÁ chvÁ-li koukali po klÁ-Ái, ale zbyteÁnÁ.

Po dlouhÁ dobÁ jsem zase vzala do ruky kytaru. Pak si ji ode mne pÁjÁil Marius, takÁ¾e jsme mÁli holandsko-ÁeskÁ½ veÁ-Á-rek s hudbou. Zase mne chytila romantika ... ty podivnÁ opuÁitÁnÁ domy, slepenÁ do sebe jako vÁ-elÁ- plÁjstve a semknutost kamarÁdstvÁ- kolem ohnÁ, i kdyÁ¾ jsme byli ka¾dÁ½ odjinud ...

OheÁ uÁ¾ dohoÁ™el, zaÁala nÁjm bÁ½t zima. Byli jsme velice rÁidi, Á¾e neÁ¾ jsme Ájli naveÁ-er do zÁ™Á-cenin, tak jsme si s sebou brali svetry, protoÁ¾e se uÁ¾ zaÁ-Á-nalo ochlazovat.

"Á½e my nemÁjme baterku", obrÁjtila jsem se na Maria, "je proto, Á¾e jsme Á°plnÁ blbÁ- a nenapadlo nÁjs to. Ale proÁ-jÁ- nemÁjÁj ty?"

"ProtoÁ¾e jsem taky blbej a nechal jsem ji vybÁ-t!", vysvÁtlil poklidnÁ.

NaÁje ÁitÁstÁ- bylo, Á¾e Marius mÁl s sebou svÁj backpack. KdyÁ¾ jsme Ájli prvnÁ do zÁ™Á-cenin, bral si prÁivÁ z nÁho svetr a nevrÁjtil ho uÁ¾ zpÁjtky do kufru, nechal ho leÁ¾et na zadnÁ- sedaÁce. Nacpali jsme do nÁj jeÁitÁ, naÁji deku a vyrazili. Nebylo to daleko, ale jÁj jsem ÁjeroslepÁj, takÁ¾e jsem padala poka¾dÁ, kdyÁ¾ mne nÁkdo nezachytil. Alain dal nakonec Mariovi tlumok a vzal mne za ruku. MÁla jsem do krve odÁ™enou dlaÁ, jak jsem spadla na ostrÁ½ kÁjmen. Ale nestÁÁ¾ovala jsem si, spanÁ- ve starobylÁm pÁ-skovcovÁm domÁ mÁlÁjkalu.

TÁj pali jsme kÁ™ivolakou uliÁkou plnou suti a popadanÁ½ch kamenÁ, jednou rukou se pÁ™idrÁ¾ovali zbytkÁ stÁn, nebo ji mÁli pro jistotu napÁ™a¾enou pÁ™ed sebe. Po nÁjakÁ½ch dvaceti metrech se obrysy zÁ™Á-cenin proti svÁtlejÁjÁ- obloze trochu rozestoupily a Marius, kterÁ½ Ájel vpÁ™edu, prohlÁsil Á¾e jsme doma.

"VÁjmi jsem si tohle mÁ-sta jeÁitÁ za svÁtla, hned, kdyÁ¾ jsme pÁ™ijeli. Jsou tady dvÁ stavby spojenÁ do pravÁho Á°hlu a ten kout je pÁ™eklenutÁ½ obloukem jako sklÁ-pek. Za nÁ-m je ve stÁnÁ vchod do nÁjakÁ mÁ-stnosti, ale musÁ- se k nÁmu vylÁzt asi metr po kamenech. PoÁ-kejte

tady, já; to tam pájdu prozkoumat".

Shodil mi k nohám batoh a slyšeli jsme, jak se řikrabe po kameně-, pak zaklel, zafuněl a ticho ... Pá†edstavovala jsem si, jak to musí- být nepá†-jemná, lžt ůplně poslepu do jaksi dř-ry plně kameně-, ohmatávát ten neznámý ěrný prostor, kde má ě bžt cokoliv řiváho ěi mrtváho ... brrrr ... aš mi začal jezdit mráz po zřidech. Raději jsem honem nahmatala Alainovu ruku a začeptala: "Proboha, co tam dřlž tak dlouho?"

To uš ale bylo slyšet Maria ě" znělo to jako by mluvil ze studny: "Jo, je to paržda ... dokonce je tady teplo, pojte dvnit. Podám vám ruku a dejte pozor na ten velký křmen pá†-mo pod vchodem, kdyš na něj vlezete, tak se trochu zhoupne, ale je pevný."

S jednou rukou za zřidy jsem se držela Alaina, v druhě pá†ed sebou ranec jako nářzná-k, jsem opatrně udělala pář kroků a "auuu"...jeste ě jsem spadla na ten nářzná-k, ale do holeně jsem se pražitila poá†dně ... hned mi hvězdičkou pá†ed ošima pá†ibyl.

"Tak uš jsem našla ten křmen, Marie!"

"Hmm, slyšel jsem ... to uš ses skoro tady."

š by se mi chtělo posmát? strážila jsem mu do napá†aženě ruky popruhy backpacku, zhoupala se na schodu a začla se řikřbat do tmy pá†ed sebou.

Za mnou se ozvalo francouzskě zakletě- a má bylo jasné, ě Alain přivě našel ten houpacě- schod. To uš mne Marius tahal nahoru a já se po řty†ech rychle odsunula dř, abych uvolnila má-sto ve vchodu.

"Běš ke stě nalevo, je tam nějaký slážma nebo co, bude to bezva postel", ozval se Marius, kterěho jsem teš viděl proti světlěmu otvoru dve†. Chvěli tam řiramotil, potom světlě obďlně-k zmizel a Marius si odechl: "Pá†míkolě-š koval jsem pá†es dve†e celtu, aby nám sem netáhlo, snad to bude držet." Mášla jsem pod zřidy hromadu suchě trživy nebo snad palmověho listě-, bylo to pá†-jemné, mákkě. Kamenně stěna, prohěšitě saharšm sluncem, mi pá†ipomněla stělošřrně kamna, co jsme má-vali doma v pokoji. V zimě jsem se jako dř-tě na ně všdycky chodila nahěšvat pá†ed spaně-m. A hned mi to tady pá†ipadalo docela ůtulně. Byla jsem najednou řš-leně unaveně, zavřaly se mi oš ... Alain mi něco ř†-kal, ale nějak jsem nerozuměl, ješitě jsem učtila, jak pá†ese mne pá†ehodil deku, stulila se k němu a usnula.

Dobrě našlada se nám pá†enesla i do druhěho dne, kdy náš řno probudil Marius: "Tak vstávát, vstávát!", pokřmíkoval. "Mám hlad!"

Alain se zvedl, opá†el se o loket a řekl, ě sně-dané bude teprve, aš se najdou klě-ě.

"Dalš- vesnice je 16 kilš, dř-val jsem se věra na mapu."

"Snad to nejsou zase ruiny, kde uměme hlady!" zadoufal Marius.

"Máme je, jak dlo v autě, a se do něj dostaneme", pámipomněla jsem."

Marius balil svůj backpack a Alain našel drahocnou deku. Najednou vykl bolest.

Podívala jsem se na něj a zbledla. Na prstě mu visel korpion ... ALENA, YUKON